

— Кажи де, Калино, защо фенеритѣ ни сж запалени на улицата?

— Забравили сж да ги запалятъ, отговаря Калина, първокласно момиченце съ руса коса и сини очи.

— Какъ така ще забраватъ. Нали се плаща на градскитѣ слуги за това — да ги палятъ всѣка вечеръ. Ако не ги палятъ, кметътъ ще ги глоби. Така учихме ние.

— Нѣма нужда сега да ги палятъ, отговаря Драганъ, който минаваше за умно дѣте и добъръ ученикъ отъ прогимназията. Фенеритѣ се палятъ да свѣтятъ въ тъмна нощъ на пѣтниците по улицитѣ, а сега нѣма нужда отъ тѣхъ, защото я вижъ, колко хубаво свѣти мѣсечината. На нейната свѣтлина пѣтниците виждатъ улицитѣ, трапищата и пѣтекитѣ, та става излишно да се харчи газъ за фенеритѣ.

Всички дѣца неволно погледнаха къмъ мѣсечината, която като половина пита висѣше горѣ въ небето между звѣздитѣ и изпращаше своята мека и блѣдникава свѣтлина.

— Колко е хубава мѣсечината! обади се едно отъ дѣцата, Гледай какъ свѣти, а пѣкъ не пари, не пече тѣй, както пече слънцето. На мѣсечината ето гледамъ лесно, безъ да мигамъ, а на слънцето така не мога да гледамъ, защото ми блещи.

— Наистина, какъ кротко грѣе мѣсеца и никакъ не ни пари. Азъ много обичамъ да гледамъ звѣздитѣ и мѣсеца посрѣдъ тѣхъ, особено кога е пълень — вижда ми се, че прилича на баба съ очи и носъ, обади се Калина.

Дѣцата се събраха въ купъ и силно се заинтересуваха за мѣсеца.

— Защо мѣсецътъ свѣти само нощъ и по-сла-